

dog gaa ind paa en udækket Nedgang paa ca. 1 Million Kr.; men for øvrigt var der et, som vi alle vare enige om, og det var dette, at Kompensationsspørgsmaalet laa ikke for, før vi i alt væsentligt vare enige, før vi havde forsøgt i alt Fald at opnaa Enighed om de forskellige Toldsatser, forelaa Kompensationsspørgsmaalet ikke. Og sammen med denne Betragtning om Kompensationsspørgsmaalet hørte ogsaa Forhandlingen om de store fiskale Toldsatser; det, som Forhandlingerne i Toldkommissionen drejede sig om, var Beskyttelsessatserne; det var det, det kneb med at blive enig om baade her og hist; vi havde en Følelse af, at kunde vi blive enige om det, som særlig laa os imellem, nemlig Beskyttelsessatserne, kom vi lettere ud over de fiskale Satser, naar Forhandlingen om dem blev opsat til Slutningen. I øvrigt skal jeg, som sagt, ikke komme videre ind paa Situationen i Toldkommissionen, men sige, hvad jeg for Resten har sagt før, men det er nødvendigt atter at fremhæve det i denne Forbindelse. Den ærede Ordfører har jo Gang efter Gang talt om Flertallets store Nedsættelser og store Imødekommenhed. Jeg maa nok have Lov til, uagtet det er sagt før, at gentage, hvad der er gjort i begge Tingene med Hensyn til denne Sag. Jeg vil saa bringe i Erindring den Kendsgerning, at det Resultat, der foreligger fra det andet Ting, er, som det saa ofte er sagt, et Kompromis mellem forskellige Anskuelser. Man forhandlede med den daværende Finansminister og blev meget hurtigt færdig og man forhandlede under denne Forudsætning: Naar vi blive enige med Regeringen, med Finansministeren, ere vi samtidig enige med Landstinget. Og det havde man god Grund til. Foruden de Grunde, jeg har anført tidligere, nemlig, at naar vi have en Landstingsregering, en Regering, som repræsenterer Landstinget, maa man forudsætte, at naar man kommer overens med Regeringen, har man i alt væsentlig Landstinget paa sin Side, har man desuden en bestemt Udtalelse fra den daværende Finansminister, som udtrykkelig stadfæster denne Opfattelse. Efter at han har udtalt sin Glæde over Folketingets Indrømmelser paa forskellige Punkter, særlig med Hensyn til Værditoldsatserne, hvor Mindretallet i Toldkommissionen som bekendt holdt paa visse Værditoldsatser, nemlig Galanterivarer, Tobak og enkelte andre, hvilke Satser Folketinget havde opgivet over hele Linien — der var ogsaa adskilligt andet i Folketingets Standpunkt, han udtalte sin Glæde

over — tilføjede han yderligere, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse: „Efter min Overbevisning vil Toldlovforslaget herfra komme til at foreligge i en Skikkelse, der maa betegnes som en saa betydelig Fremgang, at der aldrig tidligere fra Folketinget er kommet et Toldlovforslag, om hvilket man med et mere berettiget Haab kunde vente, at det vil finde en god Modtagelse i det andet Ting. For saa vidt det maatte blive mig, der kommer til at forsvare og videre fremme dette Toldlovforslag, vil det altsaa være mig magtpaaliggende i det andet Ting at pege paa de Fremskridt, jeg nu har fremhævet, med det Haab for Øje, at der ved fortsatte Forhandlinger vil kunne bringes en Toldreform til Veje, der maatte siges at tilfredsstille Folket i sin Almindelighed, og som med Rette maatte kunne betegnes som et vigtigt Fremskridt.“ Jeg skulde tro, at navnlig saadanne Udtalelser fra den daværende Finansminister maatte berettigede det andet Ting til at tro; at naar man opnaaede et Resultat, var man over det væsentlige, saa kunde man forholdsvis let komme over Resten. Men denne Tro, dette Haab er jo blevet sørgeligt skuffet ved, hvad der senere er sket. I Løbet af to Maaneder blev Folketinget færdigt. Forslaget blev sendt herop i Foraaret 1897, og Landstinget blev siddende en a to Maaneder, efter at Forslaget var kommet herop uden at tage det til Behandling. Næste Aar blev Forslaget forelagt her i Tinget straks i Begyndelsen af Samlingen, men hele Samlingen gik hen, jeg ved ikke med hvad. Der blev ganske vist nedsat et Udvalg, men dette Udvalg holdt ingen Møder — ja, det holdt tre Møder i Løbet af hele Vinteren, hvert paa et Kvarter, men hvad det høje Ting i øvrigt udrettede ved dette Toldlovforslag, kender jeg ikke til. Jeg ved kun, at endelig ved Samlingens Slutning fremkom der en Betænkning fra Udvalget, en Betænkning, som ikke kom til Behandling her i Salen. Saaledes blev Sagen behandlet det andet Aar. Denne Betænkning var af en saadan Beskaffenhed, at den fuldstændig ødelagde eller umuliggjorde, hvad man i det væsentlige var kommen overens om i det andet Ting — der stod jo, som der ofte er sagt, et og andet tilbage, som man haabede nok at kunne komme over under den videre Forhandling. Denne Toldbetænkning, som afgaves her af Flertallet — altsaa i det andet Aar — gik ud paa en Forhøjelse paa selve Finansloven af henved 2 Mill. Kr., samtidig med at man fast-